

РЕШЕНИЕ

№ 8049

гр. София, 26.02.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 42 състав, в публично заседание на 12.02.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калин Куманов

при участието на секретаря Росица Б Стоева, като разгледа дело номер **5534** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и следващите от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр.с чл.26, ал.11 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ). Образувано е по жалба на М. М., гражданин на Република Г., [дата на раждане], ЛНЧ: [ЕГН], против Заповед рег.№ 513з-5357/30.04.2025 г., издадена "за" Началника на отдел "Миграция" в СДВР, с която на чуждия гражданин е отказано предоставяне право на продължително пребиваване в Република България по негово заявление вх.№ 100967/08.04.2025 г. В жалбата са развити доводи, че оспореният отказ е незаконосъобразен, неправилен и необоснован. Подателят ѝ твърди, че административният орган не е извършил преценка на относимите факти и обстоятелства в контекста на приложението на ЗЧРБ. Моли Съда да постанови решение, с което да отмени обжалвания отказ. В с.з. жалбоподателят не се явява и не изпраща представител. Ответникът – Началникът на отдел "Миграция" в СДВР, в с.з. не се явява и не изпраща представител, но с Писмен отговор чрез юк.Г. (л.42) взема становище за неоснователност на жалбата. Моли за отхвърляне на същата и за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Съдът приема за установено от фактическа страна следното:

Със заявление вх.№ 100967/08.04.2025 г. жалбоподателят е поискал да му бъде предоставяне право на продължително пребиваване на основание чл.24, ал.1, т.2 ЗЧРБ. В хода на процедурата по разглеждане на заявлението административният орган е установил, че грузинският гражданин кандидатства като собственик на "Гранд капитал България" ЕООД (с посочен в заповедта ЕИК по Булстат: 1310631880221), която е със седалище в [населено място] и адрес на управление[жк],

[улица]. Установено е, че молителят е имал разрешено продължително пребиваване за срок до 31.05.2025 г. на същото основание - чл.24, ал.1, т.2 ЗЧРБ. Към заявлението си грузинският гражданин е приложил:

1. Копие на национален паспорт № 20AB43561, валиден до 26/10/2031 г., издаден от Г.; Копие на разрешение за пребиваване RA0081126, валидно до 31.05.2025 г.;
2. Удостоверение от 04.04.2025 г. от НАП за "Гранд капитал България" ЕООД;
3. Справка от 04.04.2025 г. от НАП за актуално състояние на всички действащи трудови договори на "Гранд капитал България" ЕООД;
4. Декларация за осигурено жилище на адрес: [населено място],[жк], [жилищен адрес];
5. Документ от банка "ОББ" за осигурени сраства за издръжка;
6. Медицинска застраховка, валидна до 15.04.2026 год.

По заявлението е извършена справка в информационната система RegiX, в "Регистър на уведомленията за сключване, изменение или прекратяване на трудовите договори и уведомления за промяна на работодател" към НАП за наетите по трудово правоотношение български граждани в "Гранд капитал България" ЕООД, като е установено, че след получаване на предходното пребиваване на 31.05.2024 г., което е било за 1 година - до 31.05.2025 г., чуждият гражданин не е поддържал 10 работни места за български граждани. От приложената към преписката разпечатка е видно, че за периода от 23.07.2024 г. до 24.01.2025 г., са регистрирани трудови договори само на двама български граждани: С. П. Г. и В. А. С., като същите са действащи и към момента на справката. За периода от 24.01.2025 г. до 01.04.2025 г., освен горепосочените български граждани, са осигурявани и още двама: О. С. С. и В. Д. В..

Със Становище рег.№ 513р-45362/29.04.2025 г. е предложено да бъде отказано издаването на разрешение за продължително пребиваване в Република България на М. М., тъй като в представляваната от него фирма не са разкрити най-малко 10 работни места.

Административният орган е направил извода, че грузинският гражданин не е осигурявал 10 работни места на пълно работно време за български граждани, поддържани за срока на пребиваването, и при това положение той не отговаря на условието на чл.24, ал.1, т.2 ЗЧРБ във вр.с чл.16, ал.2, т.2 ППЗЧРБ.

На основание чл.26, ал.2 във вр.с чл.24, ал.1, т.2 ЗЧРБ във вр.с чл.16, ал.2, т.2 ППЗЧРБ, на чуждия гражданин е отказано предоставяне право на продължително пребиваване в Република България. Към доказателствения материал по делото се приобщиха като писмени доказателства представените от ответника доказателства за компетентност на административния орган (л.42) - Удостоверение рег.№ 513р-99846/ 24.09.2025 г. и Заповед № 513з-607/22.01.2025 г., Заповед № 513з-5977/19.05.2025 г. (л.99); разпечатка от Търговския регистър относно "Гранд капитал България" ЕООД и справки за сключване, изменение или прекратяване на трудовите договори и уведомления за промяна на работодател; както и доказателства за отсъствието на Началника на отдел "Миграция" в СДВР на 30.04.2025 г. (л.63) - Заповед за временно отстраняване от длъжност № 8121к-421/23.01.2025 г., Заповед № 8121к-2928/21.03.2025 г. и Заповед № 8121к-7382/14.05.2025 г. на Министъра на вътрешните работи и протоколно определение № 525 от 25.04.2025 г. на Апелативен съд-С. по ВЧНД № 513/2025 г. (л.57).

При така установеното от фактическа страна Съдът достигна до следните правни изводи: Жалбата е процесуално допустима. Жалбоподателят е адресат на акта, засегнат е неблагоприятно от обективизираното в същия властническо волеизявление, поради което има правен интерес от оспорването му. Жалбата е насочена срещу индивидуален административен акт, подлежащ на пряк съдебен контрол за законосъобразност. Същата е депозирана на 16.05.2025 г. - в рамките на

преклузивния 14-дневен срок, считано от връчването на заповедта (02.05.2025 г.).

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Оспорената заповед е издадена от компетентен орган. По силата на чл.23, ал.7 ЗЧРБ директорите на дирекция "Миграция", на Столична дирекция на вътрешните работи, на областните дирекции на Министерството на вътрешните работи или оправомощени от тях длъжностни лица издават или отказват издаването на разрешение за продължително или краткосрочно пребиваване на чужденец на територията на Република България, освен ако в този закон е предвидено друго. За делегирането на правомощия е представена Заповед № 513з-2396/24.03.2021 г. на Директора на СДВР (л.27). Доколкото обжалваната заповед е издадена "за" Началника на отдел "Миграция" в СДВР, бяха представени доказателства за отсъствието на Началника на отдел "Миграция" в СДВР на 30.04.2025 г. (л.63 и л.57), Заповед № 513з-607/22.01.2025 г. за заместване на Началника на отдел "Миграция" в СДВР (л.28), и Заповед № 513з-5977/19.05.2025 г. за възлагане на функционални задължения по ръководство на отдел "Миграция" в СДВР (л.99).

При издаване на заповедта не са допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила. На жалбоподателя е дадена възможност да се запознае с документите по преписката и да предяви писмено своите искания и въпроси. Изложени са фактическите и правните основания при издаване на отказа и същият е мотивиран.

В § 3а от ДР на ЗЧРБ е дадено легално определение на "Разрешение за пребиваване", според която то е всяко разрешение за пребиваване, издадено от компетентните органи на Министерството на вътрешните работи в съответствие с единния формат, установен с Регламент (ЕО) № 1030/2002 на Съвета от 13 юни 2002 г. относно единния формат на разрешенията за пребиваване за гражданите на трети страни.

Съгласно чл.26, ал.2 ЗЧРБ отказва се издаване на разрешение за пребиваване или продължаване на срока за пребиваване в страната на чужденец, за когото е установено, че не отговаря на условията по чл.24, 24а-24г, 24е, 24з, 24и, 24к, 24м, 24н, 24о, 24п, 24р и 24с, 25, 33а, 33г и 33к - 33м, 33п и 33т.

В конкретния случай жалбоподателят е кандидатствал за продължаване срока на пребиваване в страната, на основание чл.24, ал.1, т.2 ЗЧРБ, според която разрешение за продължително пребиваване могат да получат чужденци, които осъществяват търговска дейност в страната по законоустановения ред, като в резултат на тази дейност са разкрити най-малко 10 работни места на пълно работно време за български граждани, поддържани за срока на пребиваването, освен когато е уговорено друго в международен договор, ратифициран, обнародван и влязъл в сила за Република България, като изискването е валидно за всеки един съдружник поотделно; същите условия се прилагат и за всеки управител поотделно.

Видно от приложените към заявлението документи, М. М. е едноличен собственик на "Гранд капитал България" ЕООД. Съдът намира за неоснователно оплакването, че в случая е проверено друго юридическо лице. По силата на чл.4, ал.1 от Закона за регистър БУЛСТАТ, Агенцията по вписванията определя уникален единен идентификационен код (ЕИК), задължителен за лицата по чл.3. Според чл.6, ал.2 от същия закон, кодът по [улица], ал.1, т.8 е 13-значен, като първите 9 цифри са кодът на юридическото лице. Макар в заповедта да е посочен ЕИК по Булстат: 1310631880221, който се различава от вписания в Търговския регистър ЕИК на "Гранд капитал България" ЕООД –[ЕИК], всички останали индивидуализиращи белези (наименование, правна форма, седалище и адрес на управление, данни за управителя и за едноличния собственик на капитала), сочат, че провереното лице е именно "Гранд капитал България" ЕООД.

При извършената справка е установено че за периода от 24.01.2025 г. до 01.04.2025 г. са наети общо 12 лица, от които само за двама български граждани (С. П. Г. и В. А. С.) договорите са

действащи и към момента на справка. За периода, освен горепосочените български граждани, са осигурявани и още двама: О. С. С. и В. Д. В.. При това положение безспорно се потвърждават изводите в оспорената заповед, че за целия период във фирмата не е имало 10 работни места на пълно работно време за български граждани, поддържани за срока на пребиваването.

След като условието в закона за продължаване правото на продължително пребиваване е да има най-малко 10 наети лица и същото не е изпълнено, жалбоподателят не отговаря на това условие, поради което Съдът намира за обоснован извода на административния орган, че в конкретния случай по отношение на молителя не са били налице нормативно установените изисквания за предоставяне право на продължително пребиваване в РБългария.

Налага се изводът, че оспореният отказ съответства на материалния закон. Актът е издаден от компетентен орган и в предвидената от закона форма, без нарушения на административнопроизводствените правила и без противоречие с целта на закона, поради което е законосъобразен. Ето защо жалбата следва да се отхвърли като неоснователна.

При този изход на спора, следва жалбоподателят да заплати на ответника юрисконсултско възнаграждение, каквото искане е своевременно направено, определено съобразно чл.78, ал.8 ГПК във вр.с чл.24 от Наредбата за заплащането на правната помощ. По делото са проведени две съдебни заседания, и съобразно факта, че се касае за спор без материален интерес и не е налице производство, отличаващо се с фактическа или правна сложност, следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в минимален размер, а именно 102,26 €, с левова равностойност 200 лв.

Така мотивиран и на основание чл.26, ал.11 от ЗЧРБ чл.172, ал.2 от АПК, Административен съд-София град

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. М., гражданин на Република Г., [дата на раждане] , ЛНЧ: [ЕГН], против Заповед рег.№ 513з-5357/30.04.2025 г., издадена "за" Началника на отдел "Миграция" в СДВР, с която на чуждия гражданин е отказано предоставяне право на продължително пребиваване в Република България по негово заявление вх.№ 100967/08.04.2025 г.

ОСЪЖДА М. М., гражданин на Република Г., [дата на раждане] , ЛНЧ: [ЕГН], да заплати на Столичната дирекция на вътрешните работи, юрисконсултско възнаграждение в размер на 102,26 € (сто и две евро и 26 евро цента), с левова равностойност 200 лв. (двеста лева).

Решението може да бъде обжалвано пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението до страните.

СЪДИЯ: